

Henriette Kjær (KF):

Dette beslutningsforslag ligger i tråd med det, vi vedtog sidste år om afdødes ret til at få sit ønske igennem om at være organdonor. Det her drejer sig så om retten til at få sin vilje igennem, hvis man gerne vil testamentere sine organer til forskning.

I den konservative gruppe er vi frit stillet i denne sag. Jeg hører til dem, der mener, at man skal respektere en afdøds ønske om forhåbentlig at kunne bidrage med noget positivt efter sin død. Derfor mener jeg, at det bør præciseres over for hospitalsansatte, at dette er noget, man skal snakke med de pårørende om og helst i godt tid og selvfølgelig også efterleve de afdødes vilje.

Jeg ved godt, det kan være meget svært, om ikke umuligt, at få nogle pårørende til at acceptere en sådan beslutning, og i disse situationer er det meget vigtigt, at sundhedspersonalet snakker med den pårørende om, hvad det er, der skal ske, og hvorfor det er vigtigt for forskningen, at man undersøger afdøde. Dette vil måske fremme forståelsen og accepten fra de pårørendes side, for som hovedregel bør alle indstille sig på at efterleve afdødes ønske om, at vedkommendes lig skal bruges i forskningsøjemed.

Ministeren siger nu godt nok, at der ikke er brug for en lovændring, for der er ikke nogen lov, der går imod det her. Men nu har vi i hvert fald fået en debat, og jeg synes, det er meget vigtigt, at ansatte på hospitalerne er bevidst om, at det her altså er et problem for nogle. Det kan godt være, det ikke er et stort problem, men i hvert fald kan man nu, hvis man læser denne forhandling i Folketinget, få det indtryk, at det er et ønske, at man efterlever afdødes vilje.

Jeg håber selvfølgelig, at Folketinget er enig i, at det ikke er uenighed, men teknik, der skiller beslutningsforslagsstillerne og regeringen.

(Kort bemærkning).

Hanne Andersen (S):

Jeg vil da gerne sige, at selvfølgelig synes vi også, at man skal respektere afdødes ønske, og det synes vi også de pårørende skal. Men der er jo pårørende, der har meget svært ved at leve med den beslutning, for ikke at sige, at de synes, det er umuligt.

Og jeg vil så gerne spørge: Skal man have nogle sanktionsmuligheder over for de pårørende, der ikke kan leve med den pågældendes beslutning, eller skal man pålægge de ansatte at

gennemtvinge den? Det synes jeg er svært at pålægge de ansatte; det må jeg sige.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Det, jeg lagde op til i min ordførertale, var jo netop, at de hospitalsansatte skulle få sig en snak med de pårørende, for ofte er det jo, fordi man ikke ved, hvad der skal ske med afdøde.

Hvis man nu fik en snak om, hvad det er, der skal ske her med liget, og hvorfor det er så vigtigt, at vi får lov til at forske i de her ting, så tror jeg faktisk, man kunne undgå mange uheldige og dårlige situationer i dag. Derfor kan man jo godt præcisere, at der skal ske en samtale, som det ikke er præciseret i loven i dag.

(Kort bemærkning).

Hanne Andersen (S):

Jeg har selvfølgelig ikke noget imod, at de ansatte taler med de pårørende. Det enkleste ville nok være, at de af os, der har sådanne ønsker, informerer vores familier godt og grundigt om, hvad det er, vi ønsker os.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Anni Svanholt som ordfører.

Anni Svanholt (SF):

Da SF's ordfører på dette område, fru Margrete Auken, ikke kan være til stede, skal jeg fremføre følgende:

Dette forslag er ment som en udvidelse af det fra tidligere samlinger om pårørendes ret til at modsætte sig afdødes ønske om i givet fald at være organdonor.

Det er ikke ganske tydeligt, hvad problemets omfang er. At der er sket en kraftig nedgang i de medicinske obduktioner efter indførelse af det passive samtykke, ved vi godt. Men i B 29 er der tale om en anden type obduktioner, nemlig dem til forskningsbrug på baggrund af testamentariske bestemmelser fra afdøde. Det er en helt anden situation end den, hvor organdonation kommer på tale.

Her ved de testamentariske donationer har jeg simpelt hen svært ved at se, hvorfor de pårørende i et omfang, som ligefrem kræver lovindgreb, skulle modsætte sig. Der er jo tale om modne menneskers testamentariske beslutning, som ikke er koblet til hjernedød, og som under alle omstændigheder kommer til at betyde noget. Lad os kende omstændighederne først, også